

Pro dvě kamzíčata byl život jednou velkou hrou:
honičky a závody dolů ze svahu v kotrmelcích
se střídaly s hledáním pastvy, výskoky nebo souboji.
Kamzíčata si myslela, že skotačení a radost
budou navěky.

Ale nestalo se tak.

Jednou padal několik dní hustý sníh. Kamzice v mrazivém větru uslyšela hvízdnutí, varovný signál svého stáda, ale hluboký sníh jí nedovolil, aby zahнала svá kamzíčata a prodrala se s nimi do bezpečí.

Šelma se blížila a jedno z kamzíčat
se před ní chtělo zachránit
jediným dlouhým skokem.

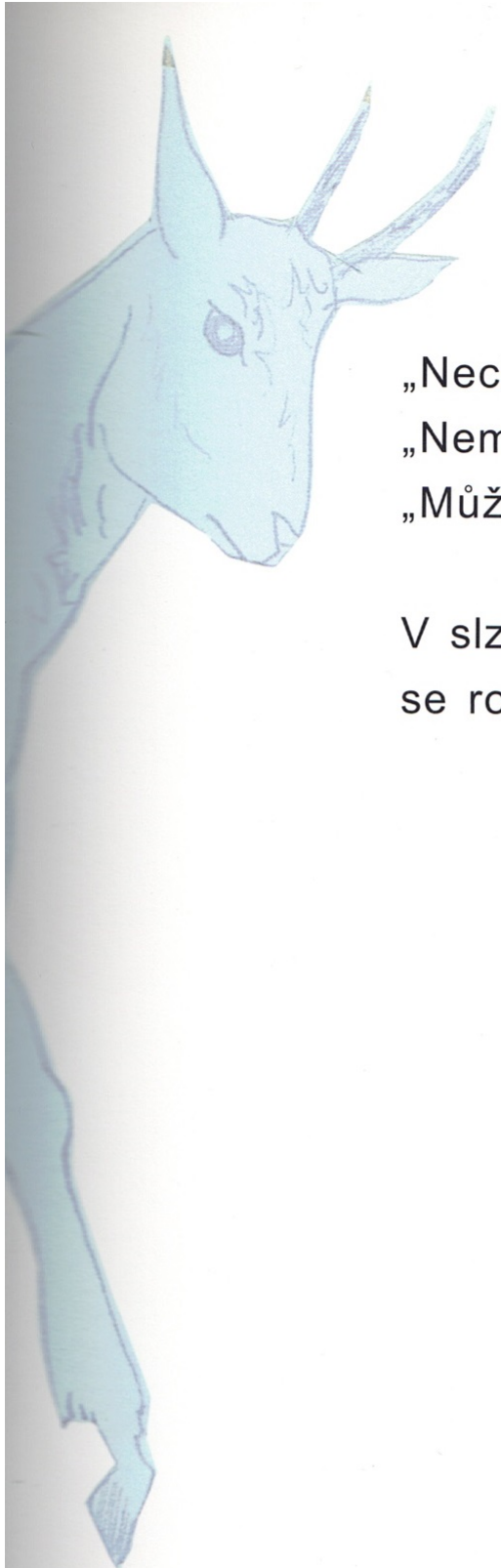
Když později mladší kamzík vyběhl z úkrytu,
marně hledal staršího brášku.
Jeho tělo leželo opodál na skalní ploše.

„Co se mu stalo?“ ptal se zděšeně maminky.
„Zemřel,“ odpověděla kamzice. „Přestalo mu bít srdce.“
„Ne!“ zakřičel mladší kamzík.
„Je mi to velmi líto,“ řekla maminka a plakala.

„Nechci od něj odejít!“ prohlásil kamzík.

„Nemusíme,“ odpověděla maminka.

„Můžu mu pomoci?“ Kamzice zavrtěla hlavou.

V slzách, které malý kamzík ronil,
se rozmáčel jeho šťastný svět.

„Obejmu tě,“ řekla mu maminka.
Kamzík přikývl a pevně se k ní přitiskl,
stejně jako k bráškovi, když zdolávali
složité skalní překážky.

„Teď na něj spolu můžeme chvíli myslet,“

navrhla kamzice a otočila se k zesnulému kamzíčeti.

„Jsem vděčná, že jsem tě mohla poznat. Děkuji ti za to.“

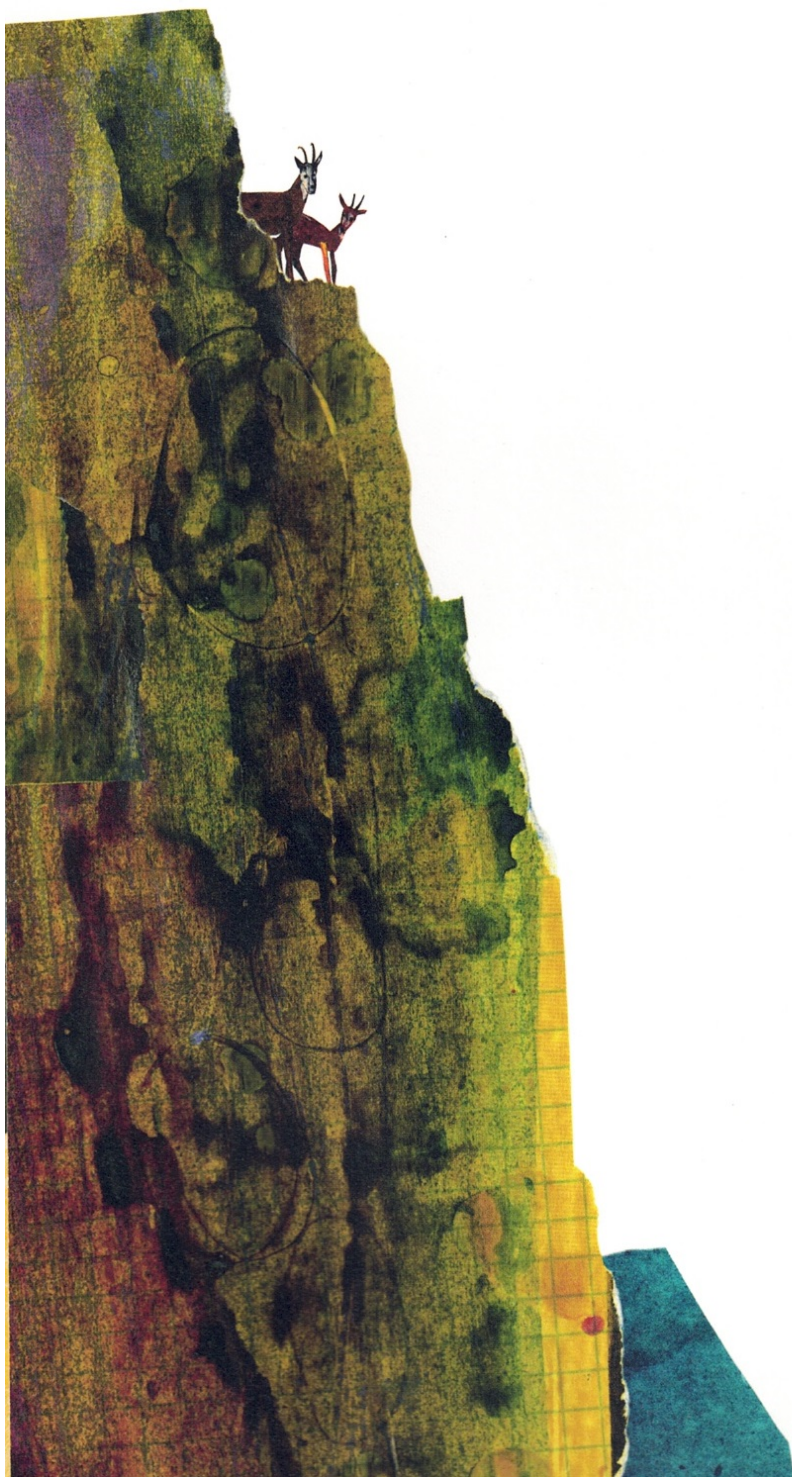
„To je opravdu všechno, co pro něj můžu udělat?“

zeptal se kamzík.

„Asi ano.“

„Mě to bolí.“

„Mě taky.“

Potom kamzice pozorovala okolí.

Museli se vydat pryč, museli dohonit svou tlupu.

„Já ho ale nechci opustit,“ namítl malý kamzík.

„Můžeš mít bratříčka stále u sebe,“ odpověděla maminka.

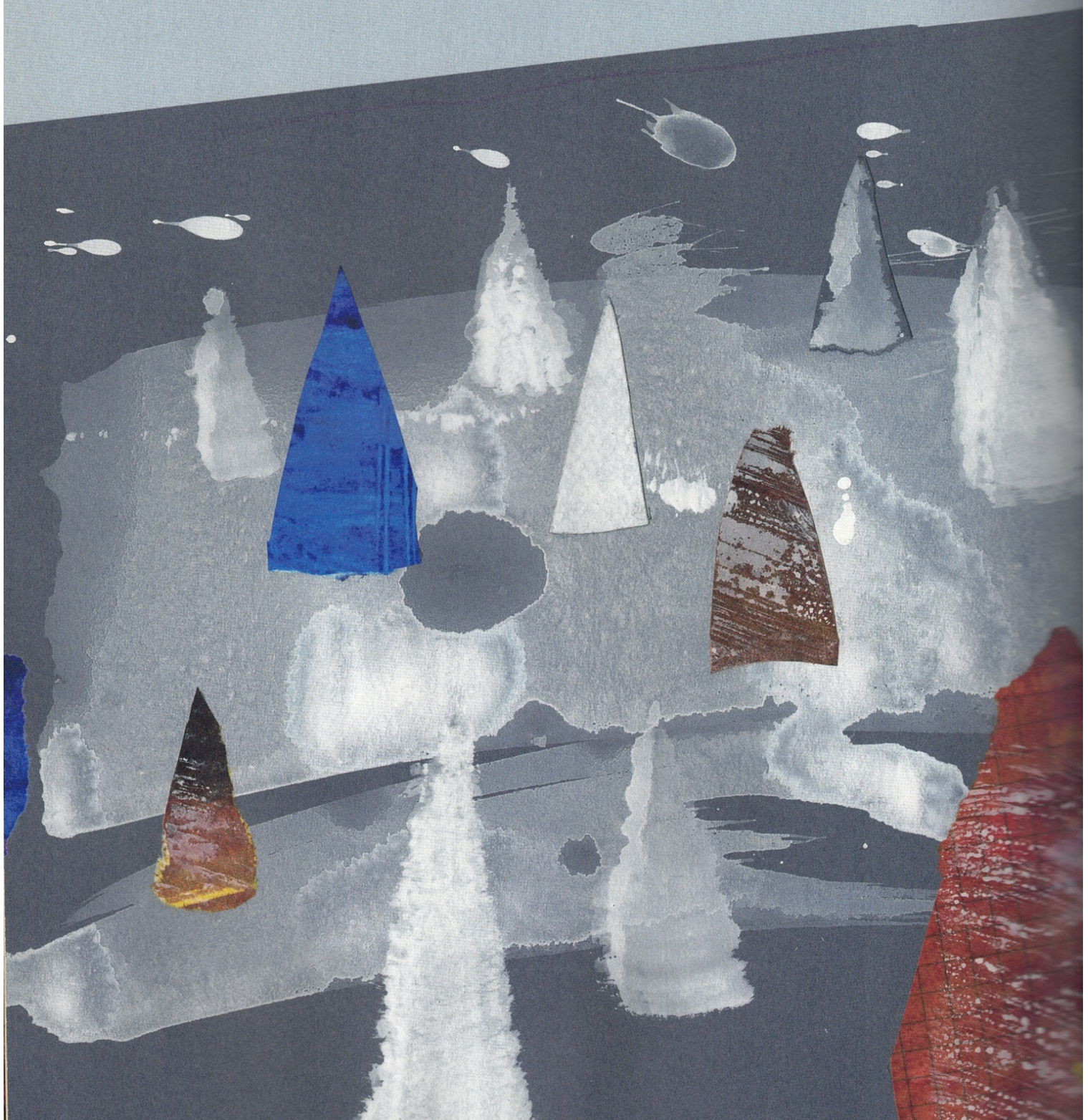
„Jak?“

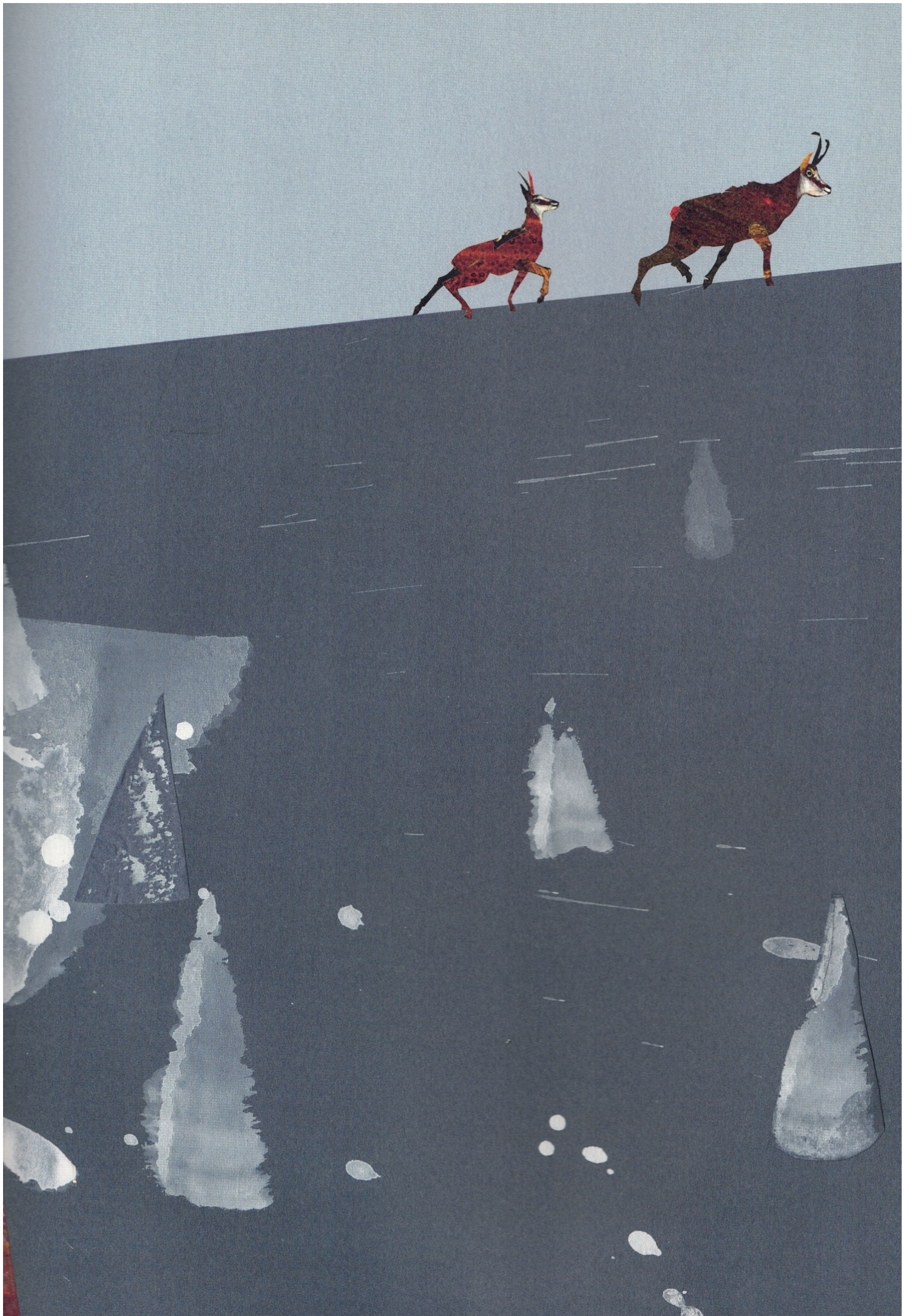
„Sama si s ním budu často povídat,“ řekla maminka.

Kamzík k bráškově nahrnul kamení a naposledy u něj párkrát zadupal.

„Půjdeme,“ řekl po chvíli a dodal: „On nás doběhne.“
Putovali dál po stezce, stoupali po hřebeni,
přes skalní žebra i příkré srázy.
„Dejte si oba pozor, sype se tu kamení.“
Kamzíče se trochu usmálo.

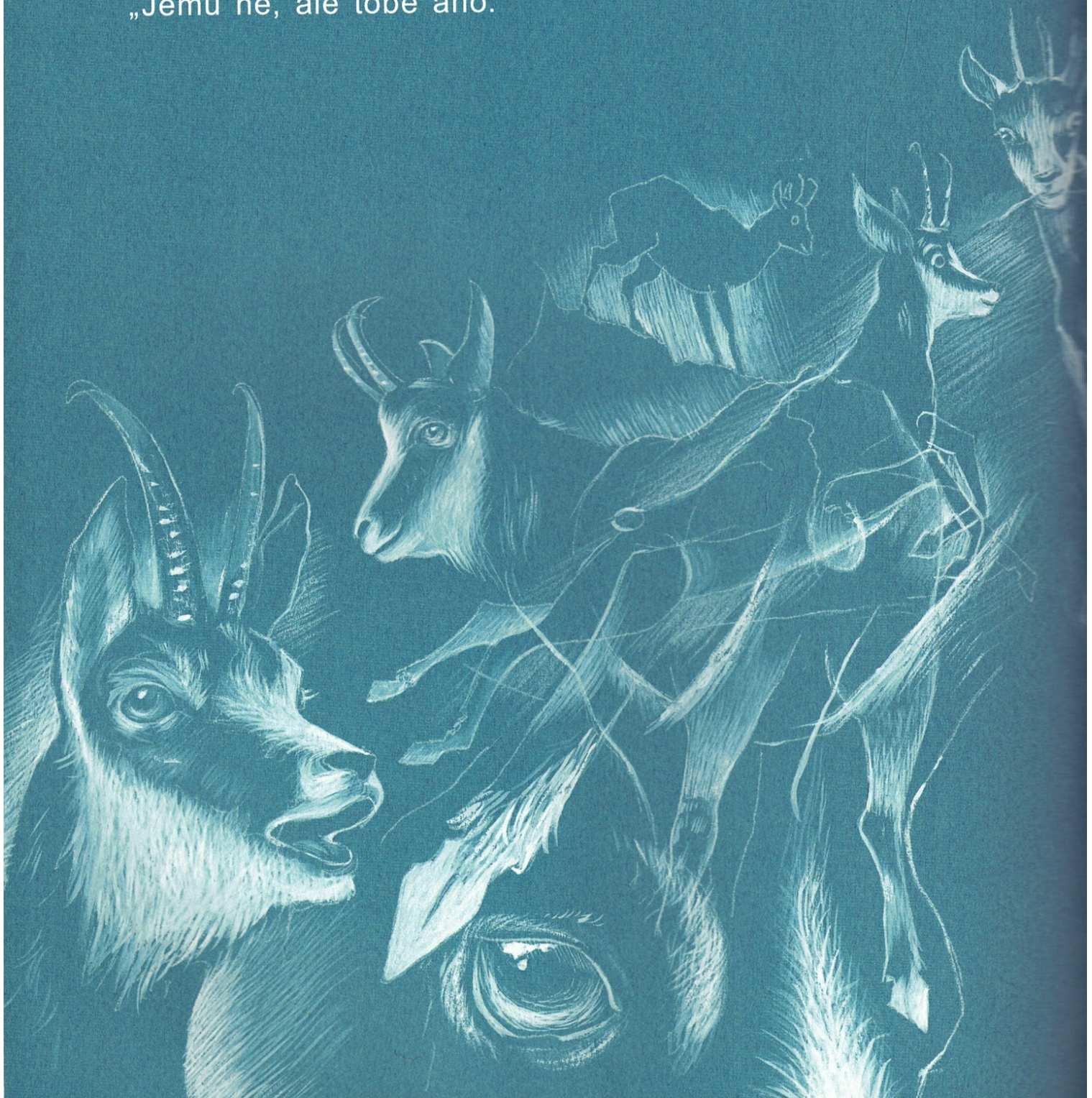
„Drž kopýtka na hraně, bráško!“ řeklo.
Maminka se na své kamzíče s láskou podívala.
Kamzice najednou ze stezky odbočila a oba došli
k velkému převisu a široké propasti.
„Tady jste to oba měli rádi, vid’?“

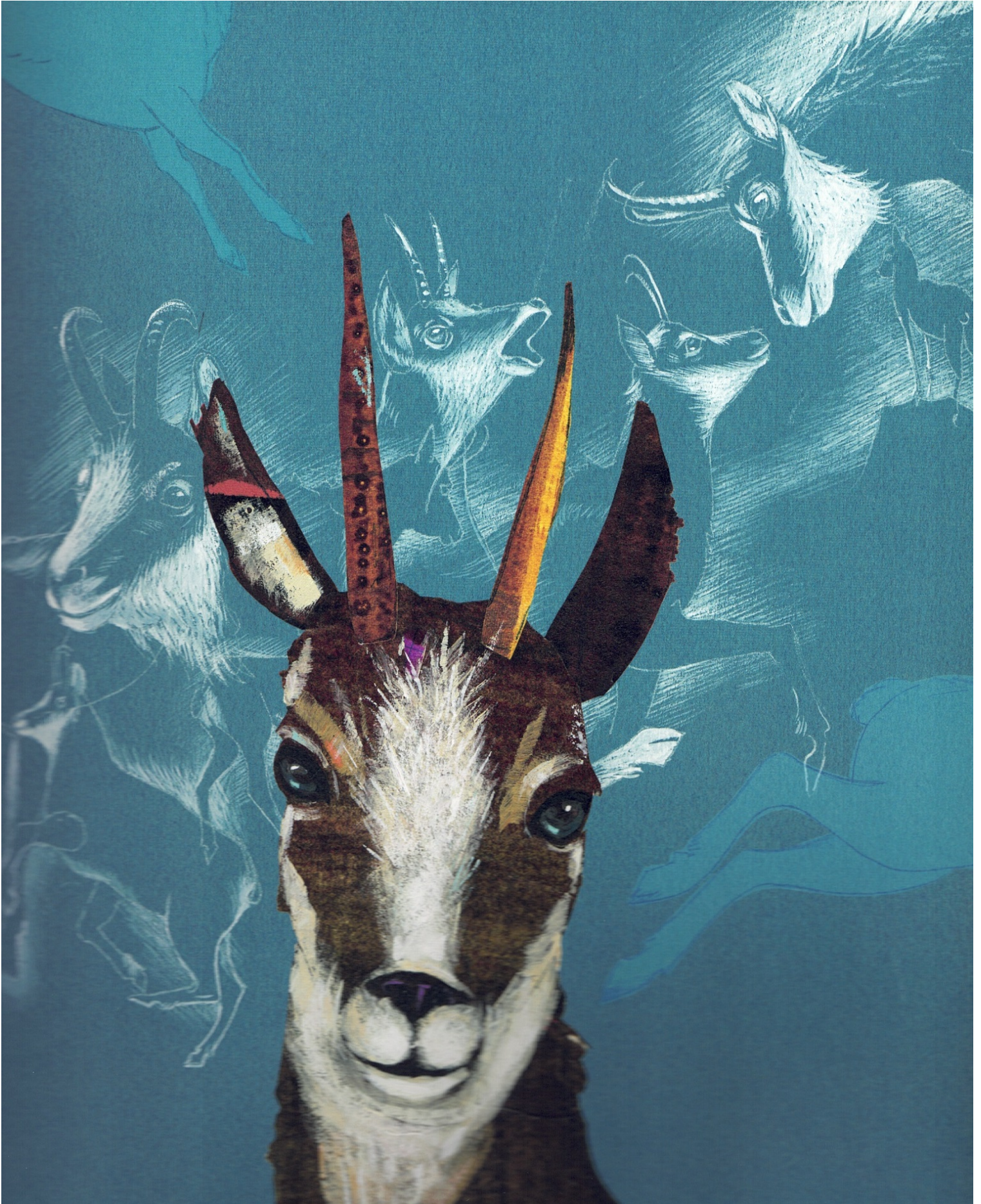

Malý kamzík přikývl. Často tady dováděli;
z převisu akrobaticky skákali,
vyhazovali do vzduchu přední nebo zadní nohy,
otáčeli se do protisměru nebo dole v běhu
prudce zabrzdili. Byli na místě, které měl kamzík
navždycky spojené s bráškou.

„Co by ho nejvíce potěšilo?“ zeptal se maminky.
„Tvůj úsměv,“ odpověděla. „Nebo tvoje radost.“
„A když se budu radovat, tak mu to pomůže?“
„Jemu ne, ale tobě ano.“

„Jak?“

„Nebudeš sám,“ vysvětlila maminka. „Budeš s ním.“

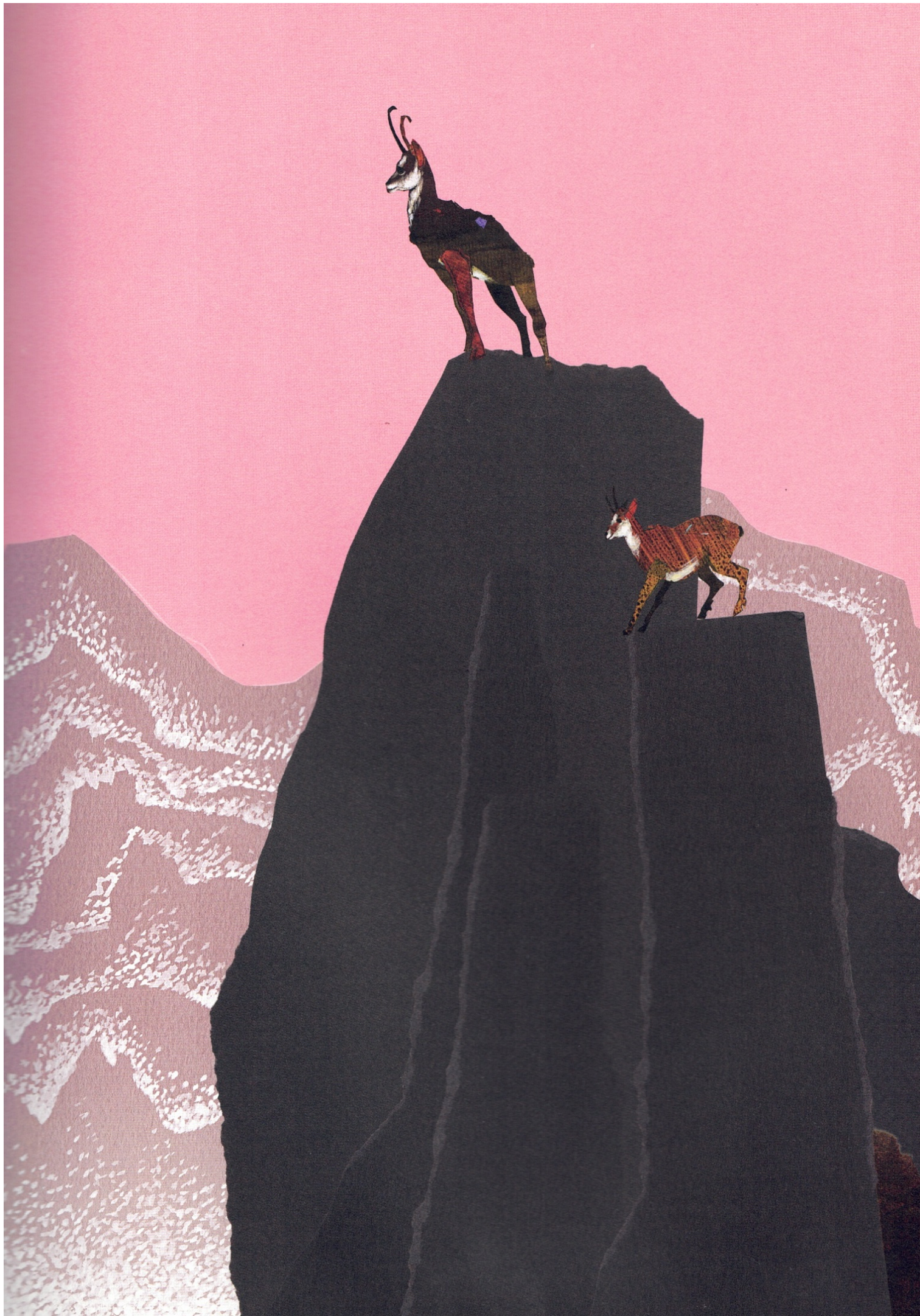
Pak oba vyšplhali na velký převis
a chvíli se kochali výhledem.

„Kdy ještě budu s ním?“

„Když uděláš něco, na co by mohl být pyšný.“

Kamzice se odrazila, vyvrstila se z převisu
a dopadla na druhé straně za propastí.

Malý kamzík z takové výšky ještě nikdy neskočil,
obdivoval svého brášku, jak obratně se dokázal
přes propast přenést. A tak se i on odhodlal,
odrazil se a vrhl se dolů.

A pak, když pokračovali po stezce, svižně se hnal nahoru do skalisek, přeskakoval hrany, předbíhal maminku a někdy se zastavil, aby otiskl do sněhu druhé stopy kopýtek. Aby viděl, že je pořád s bráškou.

Po čase v dálce zahlédli ostatní kamzíky.

„Občas budu ale smutnit,“ řeklo kamzíče mamince.
„Já taky,“ souhlasila maminka a přitiskla k němu
hřbet. „Oba si spolu budeme někdy stýskat.“
Brzo nato se shledali se svou tlupou.

